

Bohoslužby v Zábřeze 25.května 2017

Mt 28, 16-20

Milé sestry, milí bratři, setkání Vzkříšeného Pána s učedníky má podle Matouše takovou zvláštní atmosféru. Můžeme v ní cítit radost ale i smutek, odhodlání stejně jako pochybnosti. Je to chvíle, která v sobě nese touhu jásat, neboť zvítězilo dobré dílo, ale zároveň přichází úzkost toho, že cosi končí a nepůjde to už vrátit zpět. Učedníci se vydali za Ježíšem na horu v Galileji, aby se s ním setkali po jeho vzkříšení, ale zároveň se s nimi přichází rozloučit. Smějí ho vidět, smějí se přesvědčit, že je živý. Jenže také se musejí smířit s tím, že odejde ke svému Otci a již nebude mezi nimi. Jeho dílo je u konce a tak se vrací domů. Odchází tam, kam ale učedníci zatím nemohou.

Na Matoušově vyprávění o setkání učedníků se Vzkříšeným Ježíšem je důležitou okolností, že k tomuto setkání dochází v Galileji na jedné hoře. To má dvojí význam. První je v té nutnosti pohybu. Učedníci slyšeli, že Ježíš byl vzkříšen a je před nimi na cestě. Slovo o vzkříšení je nemůže nechat v klidu, ale je právě pozváním k nějaké činnosti. Vede člověka k tomu, že se má zvednout a jít za Ježíšem, nikoliv čekat s napětím, co bude dál? To je i pro nás důležitý poznatek. Doléhá k nám zvěst o vzkříšení Páně. A máme dvě možnosti, jak na ni zareagovat. Můžeme začít spekulovat a přemýšlet nad tím, je-li to možné, můžeme vymýšlet hypotézy k tomu, jak se to dá vysvětlit, aby to nebylo tak nemožné pro naše chápání. Druhou možnost máme v tom si říct, že pokud je Ježíš vzkříšen a je živý, měli bychom ho jít hledat, měli bychom se snažit se s ním setkat. A to nikoliv ze zvědavosti, jak vypadá ten vzkříšený, ale zkrátka z touhy po jeho blízkosti. A možná i z jakéhosi tušení, že vzkříšení Ježíšovo má cosi do činění i s naším vlastním životem, je to záležitost, která se i našeho života nějak týká. I nás tak zvěst o vzkříšení uvádí do pohybu, protože hledat v sedě od stolu se sice dá, ale moc toho člověk nenajde.

Druhý význam setkání Vzkříšeného Pána s učedníky v Galileji je odkaz k novému počátku. Vzkříšením Ježíše začíná něco nového, ale ne zase až tak neznámého. Galilea je místo, kde Ježíš začal své veřejné působení. Zde se začalo zvěstovat slovo naděje, odtud vyšlo slovo spásy. Učedníci se tedy vracejí svým způsobem na začátek. Nepokračují tam, kde skončili, ale

pokračování jejich díla je v návratu a novém startu. Jaký to má vlastně smysl? Možná by se to zdálo zbytečné, poznali přece Ježíše a stali se svědky jeho vzkříšení. To je silný moment v lidském životě. Proč tedy ten návrat a nový start? Jedná se o Ježíše, jeho roli v lidském životě. Vzkříšení Páně vede k tomu, aby člověk svůj pohled na Ježíše přehodnotil. Aby se zkrátka postavil zase na počátek svého následování, aby znovu vyšel za Ježíšem, tentokrát ale trochu jinou cestou, přijal ho do života jiným způsobem. Ta jinak souvisí s tím, že vzkříšený Ježíš už nepůjde se svými učedníky tak, jako před tím, ale bude je provázet svým svatým Duchem. Učedníci tak nebudou ti, kdo Ježíšovo dílo sledují, ale stanou se těmi, skrze které se toto díle děje. Proto ten nový počátek. Takováto cesta je odlišná od toho, co znali doposud. I do našeho následování se to promítá. Můžeme v něm rozeznat dvě části. Nejprve pomalu zrajeme. Známe Ježíše, poznáváme ho, učíme se vnímat jeho dílo. Je to část přípravy, kdy Ježíše nějak vnímáme, ale zůstává poněkud mimo nás. Až do chvíle, kdy nás osloví už ne jako hrdina různých příběhů, ale jako vzkříšený Pán, jako ten, který zemřel i pro nás a pro náš život byl vzkříšen. V tu chvíli začíná všechno znovu. Člověk prochází spolu s Kristem cestou kříže a prázdného hrobu, aby tak přijal, že i v jeho životě začíná něco nového. Nového, ale ve stále stejném cestě. Znovu vstupuje do svého světa, je tam, kde byl před tím, ale něco je jinak. Stojí a jde jako by on sám byl ten Ježíš, kterého před tím jen pozoroval.

Když učedníci vidí Vzkříšeného Pána, reagují dvojím způsobem. Klaní se ale někteří pochybují. Klanění souvisí s úctou. Učedníci si uvědomují, že Ježíš není obyčejný člověk, ale je skutečný Boží Syn. Proto ta úcta, je pochopitelná a zcela na místě. Zvláštní je ale zmínka o tom, že někteří pochybovali. Proč, když Ježíše viděli? Jak se zde může vynořit pochybnost? Tato zmínka nám může připomenout apoštola Petra, když šel za Ježíšem po vodě. Díval se na Ježíše, ale pak uviděl vlny a začal se topit. Když ho Ježíš vylovil, ptal se, proč pochyboval. Je to stejná pochybnost jako zde. Tedy pochybnost, která chce vidět, ale zároveň se nechá odvést od Ježíše realitou, která je kolem. V tomto případě by se to dalo říct asi tak, že sice viděli Vzkříšeného Pána, ale zároveň jim hlavou běželo, že taková věc přeci není možná. Vzkříšení odporuje tomu, v čem se pohybují, nač jsou zvyklí. A tak možná spíš přemýšlejí o tom, co vlastně vidí? Tak jako učedníci, kteří byli na lodi, když Ježíš šel po vodě a oni mysleli, že je to nějaký přízrak.

Můžeme vidět, že pochybnosti k setkání se Vzkříšeným Pánem patří. Dokonce za to Ježíš nikoho neodsuzuje. Volí jiný přístup ke svým učedníkům. Čteme, že k nim přistoupil a řekl, že je mu dána všechna moc na nebi i na zemi. Ježíš přistoupil, přiblížil se. Neodvrátil se kvůli pochybnostem pryč, ale přišel ještě blíže. To je dobrá zpráva i do našeho váhání. Když přemýšlíme o Ježíši a jeho díle, máme mnoho otázek a máme i pochybnosti. Opravdu je s námi? Opravdu může náš život dovést k záchraně? Opravdu může Ježíš překonat hranice, které jsou pro nás pevné a nepřekonatelné? Zápasí v nás víra, která se Ježíše touží držet, se zkušeností, která nám říká, že se moc dělat nedá. Pochybujeme občas sami o svém následování, o jeho smyslu. To k cestě za Ježíšem prostě patří. A Ježíš nám v těchto otázkách vychází vstříc. Nemusíme je někde v sobě dusit, ale můžeme je předložit přímo Ježíši. Proto se k nám sklání, znamená to, že naslouchá a odpovídá. Dává nám poznávat, že pochybnosti nad

námi nemusí vítězit, tak jako kdysi nad Petrem jdoucím po vodě. Mohou být překonány, když Ježíš přichází a zároveň odkazuje na svou moc. Jestliže se ptáme, jak je co možné, dostáváme odpověď právě v tom, že Ježíš má v rukou všechnu moc. Nejen její úlomek, tak jako my, ale skutečně všechnu. Má tedy i moc vstoupit do lidského života, a držet ho nad vodou, ačkoliv se v takové situaci člověk běžně začíná topit.

Vrcholem setkání Vzkříšeného Ježíše s učedníky je vyslání do celého světa. Jestliže na počátku slyšeli učedníci v Galileji Ježíšovo: „pojď a následuj mne“, nyní slyší vyslání, aby sami zvali na cestu za Ježíšem. Opět je to takové povzbuzující. Mám stále na mysli, že Ježíš tato slova říká všem, tedy i těm pochybujícím. Svědecká služba není výsada dokonalé víry, ale patří k ní stále ten zápas s nejistotou. Ježíš tak nevysílá ty nejlepší a nejlépe připravené. Zde přeci vůbec nejde o lidskou dokonalost, ale jde o Boží milost. Z ní vychází síla a moc učedníků. K této milosti pak ukazují, když křtí získané učedníky a když je učí o Ježíši a všem, co sami od něj slyšeli. Je z toho patrné, že jejich působení mezi všemi národy není vyvoláno touhou po nějakém dobrodružství, ale je vedeno někým, kdo je v nich a zároveň nad nimi, či za nimi.

Ze slov, kterými Ježíš své učedníky vysílá, je patrné, že se s nimi také loučí. Nezve je, aby šli s ním, ale aby šli v jeho jménu. Přesto nejdou opuštěni. Celé setkání končí tím, že s nimi bude až do skonání věků. Jedná se o loučení, vědomí toho, že jejich cesty se rozdělí. Ale je to jiné, než pár dní zpět pod Golgotským křížem. Zde vědí, že nějakým způsobem budou přeci jen stále spolu. Jejich cesty se nedělí. I když Ježíš odejde ke svému Otci, učedníci ho budou stále znovu a znovu vnímat jako toho, kdo jde s nimi. To je to nejkrásnější, co patří i k našemu následování. Setkání se Vzkříšeným Pánem je předělem, kdy poznáme, že Boží blízkost nesouvisí s tím, co vnímají naše smysly. I je Bůh samozřejmě používá, ale vnímá ho celé naše nitro. Jeho blízkost je tak něco, co se dá těžko popsat a zachytit, protože ten, kdo ji nezná, tomu stejně neporozumí a kdo ji zná, nic popisovat nepotřebuje. Ono vlastně ani nejde o to získávat nějaký důkaz, že Bůh je stále s námi. Důležitá je totiž víra, o kterou se naše jednání opírá, víra, která koná ne proto, že si vše pečlivě promyslela a připravila, ale protože Ježíš ji to uložil.

Setkání se Vzkříšeným Pánem mění naši situaci. A mění i samotné vnímání Ježíše. Do té doby byl součástí světa kolem nás. Součástí, kterou můžeme, ale také nemusíme vnímat či přijímat. Tak jako učedníci, kteří šli za Ježíšem, avšak také mohli klidně odejít domů. Vzkříšený Pán už není součástí světa kolem nás, ale našeho života. A my se stáváme součástí jeho díla. Slova, která zazněla na konci dnešního textu, že je s námi po všechny dny, to není jen krásné zaslíbení pro naše dílo, ale také vyznání vztahu mezi námi a Ježíšem. On je s námi, protože nejen provází naše dílo, ale patří k nám, k našemu životu. Proto nejsme sami, i když Ježíše nevidíme, i když jdeme svou cestou. Protože je s námi, je s námi i tehdy, když třeba bloudíme nebo se zmítáme v různých pochybnostech, nebo, když ho zapíráme, či marně hledáme ve všem možném kolem sebe. Ježíš jako Vzkříšený Pán je s námi a můžeme ho tedy najít, můžeme s ním mluvit, můžeme mu důvěřovat, že nás vyvede z našich temnot. Je s námi až do

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 11 Březen 2019 14:42 -

samotného konce a tak se mu nemůžeme ztratit. A když ho potřebujeme najít, není třeba hledat v hlubinách, výšinách či pustinách. Najdeme ho uprostřed naší služby všem těm potřebným, ke kterým nás vysílá.

Pane Ježíši, odešel jsi, ale přesto zůstáváš. Vzdálil ses zraku učedníků a přesto tě na tolika místech smíme spatřit. S touhou očekáváme na tvého Ducha a prosíme, přijď Pane a ved' nás cestou k životu.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }